

**'IK VOELDE
ME ONDERUIT-
GEHAALD door
mijn eigen
lichaam'**

Martine (33) is moeder van Hielke (4). Twee jaar geleden kreeg ze een mola-zwangerschap. Ze werd gecuretteerd en moest vier chemokuren ondergaan. 'Onbegrijpelijk dat zoiets moois als een zwangerschap zulke gevolgen kan hebben.'

MARTINE: "We hadden mijn ouders net verteld dat Hielke een broertje of zusje zou krijgen, toen met elf weken tijdens de termijnecho bleek dat er geen vruchtje was. Het rare was dat het me niet echt verbaasde. Vanaf het moment dat de test aangaf dat ik zwanger was, twijfelde ik of het wel klopte. Geen idee hoe dat kwam. Misschien wist ik intuïtief dat deze zwangerschap niet goed zou eindigen. Ik kon meteen een afspraak maken voor een curettage of wachten tot mijn lichaam het weefsel zelf zou afstoten. Ik koos voor het laatste en vertrouwde erop dat mijn lichaam sterk genoeg was. Een bloeding bleef echter uit. Na een week belde ik de verloskundige die ervoor zorgde dat ik binnen twee dagen werd gecuretteerd. De gynaecoloog vertelde na de ingreep dat ze veel weefsel had weggehaald en dat ze over twee weken zou belten voor de uitslag. Wat dat precies inhield, wist ik niet en ik heb er ook niet naar gevraagd. Ik was vooraf opgelucht dat het achter de rug was."

MOLA-ZWANGERSCHAP

"Twee weken later belde ze. Het vermoeden bestond dat ik een partiële mola-zwangerschap had gehad. Daar had ik nog nooit van gehoord. De gynaecologe vertelde dat het een woekering van cellen was. Bij een mola-zwangerschap gaat al tijdens de bevruchting iets mis waardoor de bevruchte eicel zich blijft delen en er steeds nieuwe cellen ontstaan. Er is meestal geen embryo, maar de placenta groeit in de baarmoederholte wel verder. Doordat vocht zich ophoopt, ontstaan mola-blaasjes. De arts adviseerde geen informatie over mola op internet op te zoeken. Vijf minuten na het gesprek keken wij toch op internet. De eerste woorden die we lazen waren 'kanker' en 'oncologie'. We schrokken enorm. De gynaecologe vroeg of ik die week tijd had om bloed te laten afnemen om mijn bèta hCG-gehalte te bepalen. Een kwartier later zat ik in de auto. Bij de eerste afname was mijn hCG-waarde 300, een week later 160. Als de hCG-waarde zakt, betekent het dat mola-weefsel verdwijnt. Het ging dus de goede kant op! Maar niet voor lang. Toen ik een paar weken later uit mijn werk kwam, zat mijn man Wiebren verslagen op de bank.

Zo had ik hem nog nooit gezien. 'Wat is er met je? Voel je je niet goed?', vroeg ik. 'Het gaat met jou niet goed', zei hij. Onze arts had gebeld en het ging inderdaad om een partiële mola-zwangerschap met mogelijk een persistente trofoblast. Dit houdt in dat achtergebleven mola-weefsel actief is en groeit. Dit weefsel kan zich door het lichaam verspreiden en een voorstadium van kanker zijn. Maar er was volgens haar nog geen reden tot paniek. De kans daarop was slechts twee procent. Voor de zekerheid wilde ze longfoto's laten maken omdat mola-weefsel zich als eerste in de longen verspreidt. Gelukkig werd er niets aangetroffen."

CHEMOKUREN

"Toen mijn hCG-waarden eerst stabiel bleven en daarna weer stegen, bleek dat het toch om een mola met een persistente trofoblast ging. Er was slecht één remedie: drie chemokuren. We waren lamgeslagen. De volgende dag meldde ik me bij de poli gynaecologie waar ik een afspraak had met mijn gynaecoloog en een oncologisch verpleegkundige. Samen met die verpleegkundige liep ik later van de afdeling gynaecologie naar afdeling Z, oncologie, voor mijn eerste chemo.

De ouders van Wiebren hadden vaak op afdeling Z gelegen en nu moest ik daar zijn. Mijn schoonouders

**'HET EERSTE WOORD DAT
WE LAZEN, WAS KANKER.
WE SCHROKKEN ENORM'**

zijn allebei op jonge leeftijd aan kanker overleden. Door die ervaringen raakte ik in paniek. Een andere verpleegkundige stelde me gerust. Ik zou maar een lichte chemokuur met weinig bijwerkingen krijgen. Ze bracht me naar een kamer waar zichtbaar zieke vrouwen met pruiken op lagen. Zij keken naar me alsof ze wilden vragen wat ik daar nu moest. Ik durfde niet met hen te praten, >

'NU IK DE BABY VOEL SCHOPPEN, KOMT HET vertrouwen in mijn lichaam weer terug'

< want voor mijn gevoel hoorde ik er ook niet. Ik had immers geen kanker en zij wel. De eerste kuur, die acht dagen duurde, ging als een roes voorbij. De kuur sloeg goed aan. Toen we dat hoorden, waren we euforisch. Wiebren zei tegen me dat alles goed zou komen."

ONBEGRIJPELIJK

"Na deze kuur volgde een week rust waarin we ons op-laadden voor de tweede kuur. We waren vol goede moed. In mijn dagboek schreef ik dat het wel goed met me ging, maar dat ik ook bang en verdrietig was. Ik voelde me onderuitgehaald door de mola. Het enige wat Wiebren en ik wilden, was een broertje of zusje voor Hielke. Onbegrijpelijk dat zoiets moois als een zwangerschap deze gevolgen kon hebben.

Ik voelde me die periode erg alleen. Hoewel familie en vrienden met ons meeleeften, langskwamen of een kaartje stuurden, was ik toch degene die alles moest ondergaan. Ik was ontzettend jaloers op vrouwen die zwanger waren en dat vond ik verschrikkelijk van mezelf. Tijdens mijn derde kuur ging ik in het ziekenhuis op bezoek bij een vriendin die net een baby had gekregen. Ik vond dat moeilijk, maar probeerde niets van mijn gevoelens te laten blijken. Tegen iedereen zei ik dat het goed met me ging, maar zo voelde ik me niet. Een van mijn beste vriendinnen vertelde mij bewust als een van de eersten dat ze zwanger was. Ze vermoedde dat ik er moeite mee zou hebben. Ik antwoordde dat ik inderdaad stinkend jaloers was en ook even moest huilen, maar dat ik het haar ook enorm gunde en blij voor haar was. Zij voelde aan hoe ik me werkelijk voelde en dat vond ik zo fijn! Een paar dagen later belde mijn arts dat ze voor de zekerheid een vierde chemokuur wilde doen. Ik ging compleet over de rooie. Ik had me ingesteld op drie kuren en ik was moe. Toch stemde ik in met haar voorstel. De chemokuren veroorzaakten gelukkig geen haaruitval. De enige bijwerking was dat de slijmvliezen van mijn ogen droog werden. Dat viel dus erg mee. Na mijn laatste chemokuur moest ik voor de zekerheid nog een paar weken lang mijn bloed laten checken. Gelukkig bleek mijn hCG-waarde elke keer nul."

CONTROLE

"Toch bleef ik na mijn mola-zwangerschap nog een jaar onder controle. Regelmatig werd mijn bloed gecontroleerd. Ik kreeg het advies een jaar te wachten met een nieuwe zwangerschap. Mola-weefsel dat nog steeds in mijn lichaam aanwezig kon zijn, zou door hormonen opnieuw actief kunnen worden en kunnen gaan woekeren. Ik telde de maanden die verstreken. Elke maand betekende weer een maand dicht bij een nieuwe zwangerschap. Op zwangere vrouwen was ik nog steeds jaloers. Dat vond ik erg, ik herinnerde me immers nog hoe blij ik zelf met mijn zwangerschap van Hielke was geweest. Maar mijn lichaam had voor mijn gevoel gefaald en me in de steek gelaten. Ik had altijd veel vertrouwen in mijn lichaam gehad, maar sinds de mola-zwangerschap was dat weg. Mijn omgeving leek niet te begrijpen hoe ik me voelde. De goedbedoelde adviezen van mensen om me heen kwamen me op een gegeven moment de strot uit. Dat jaar had ik ook nodig om alles een plekje te geven, maar zodra het verantwoord was om weer zwanger te raken, probeerden we het. Gelukkig was het snel raak."

WEER ZWANGER

"Toen ik zwanger bleek, heb ik diezelfde dag de gynaecologe gebeld. Ik voelde me erg onzeker en mocht gelukkig rond de zesde week voor een echo langskomen. De arts vroeg of ik me al zwanger voelde. 'Nee hoor, helemaal niet', loog ik terwijl ik die ochtend nog had overgegeven en opgezette borsten had. Ik wilde mezelf blijkbaar voor een nieuwe teleurstelling beschermen. 'Nou, je bent hartstikke zwanger', zei ze en ze liet ons zelfs het hartje horen. Wiebren en ik keken elkaar ontroerd aan. De arts zei dat het geen garantie was, maar dat het een goed teken is als je zo vroeg in de zwangerschap al een hartje te horen is.

Het gaat nog steeds heel goed. Ik ben al een aardig eind op weg, ik ben net na oud en nieuw uitgerekend. Sinds ik de baby in mijn buik voel schoppen, komt het vertrouwen in mijn lichaam langzaam terug. Ik heb het hoofdstuk mola-zwangerschap afgesloten en probeer met volle teugen van deze nieuwe zwangerschap te genieten." ■

Marit

Actrice en presentatrice Marit van Bohemen (39) heeft samen met vriend Steven een dochter: Jacky (3). Steven heeft nog een dochter uit een eerdere relatie: Amani (12). Marit schrijft elke maand over haar leven in Kinderen!

'JACKY KAN Plassen WANNEER ZE WIL EN IK KAN HAAR VERSCHONEN WANNEER DAT MIJ UITKOMT. GOEIE DEAL!'

UIT DE LUIERS

Ik ben bijna 'uit de luiers'. Ik vind dat altijd wat pedant klinken. Als een soort samenzweerderig vakjargon. "Zeg Louisewies, ben jij al uit de luiers?" "Jahaa schat, al een maand of drie!" "Ach Loesje, wat heerlijk voor je!" Ik weet dat veel collega-moeders het inderdaad een heerlijk vooruitzicht vinden, maar ik had best nog even in de luiers willen blijven. Jacky kan poepen en plassen wanneer ze daar de behoefte toe voelt en ik kan haar verschonen wanneer dat mij uitkomt. Goeie deal. Geen gehaast naar een openbaar toilet waar je eerst op zoek moet naar 30 gepaste centen. Dan bekapt en bezakt een wc inschuiven en daar proberen niets aan te raken en nog veel lastiger, proberen je peuter niets aan te laten raken. Vervolgens je dochtertje hangend in je armen boven de pot laten zweven en ondertussen angstvallig de tassen van de nattige grond proberen te houden. Dan je kind weer aankleden, nogmaals die handjes uit die pot zien te houden en ondertussen een nekhermia oplopen van die steeds zwaarder wordende boodschappen. Nee, ik zie nog niet erg uit naar een rondje winkelcentrum met een luierloze peuter.

Zelf vond mijn peuter het ook niet zo nodig overigens. Die begon iedere keer met een pruillipje en een traantje in haar linkeroog om een luier te smeken als ik haar zindelijkheid wilde gaan trainen. Het is dat ze er op de crèche over begonnen, anders had ik nog altijd niet doorgezet.

Maar goed, nu blijft de luier dus veelal uit en een verslag over het verloop van Jacky's crèchedag, krijg ik inmiddels alleen nog aan de hand van haar poep en pies. Daar wordt door de leidsters zonder enige gêne in geuren en kleuren verslag over uitgebracht en ik knik geïnteresseerd. Prima natuurlijk en fijn om te weten, maar het heeft toch ook iets absurds. Ik zie mijzelf al van een draaidag thuishomen en met Steven op dergelijke wijze mijn dag doornemen. "Ging prima vandaag hoor schat, vanochtend eerst flink gepoept, was lekker stevig en vast. Ieder uur even op het potje gezeten, moest ik soms wel plassen. Trouwens zelf mijn billen afgeveegd, ja ja! Ow... vanmiddag wel een klein ongelukje gehad. Ik zat zo lekker buiten dat ik gewoon geen zin had om te gaan." Ik denk niet dat Steven dan net zo geïnteresseerd staat te knikken als ik bij de leidsters van de crèche.

